

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 grudnia 2018 r.

Pozycja 184

POSTANOWIENIE z dnia 3 października 2018 r. Sygn. akt Ts 122/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.W. w sprawie zgodności:

art. 403 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.) w zakresie, w jakim uzależnia on dopuszczalność skargi o wznowienie postępowania opartej na okolicznościach faktycznych lub środkach dowodowych wykrytych po prawomocnym zakończeniu postępowania od tego, czy przed złożeniem skargi o wznowienie postępowania strona obiektywnie dysponowała możliwością ich zgłoszenia z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 czerwca 2017 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej A.W. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 403 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm., dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim uzależnia dopuszczalność skargi o wznowienie postępowania opartej na okolicznościach faktycznych lub środkach dowodowych wykrytych po prawomocnym zakończeniu postępowania od tego, czy przed złożeniem skargi o wznowienie postępowania strona obiektywnie dysponowała możliwością ich zgłoszenia.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą.

W pozwie BZ WBK Leasing S.A. skierowanym przeciwko Euro Invest Poland sp. z o.o. oraz skarżącemu strona powoda wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty solidarnie na jej rzecz kwoty 46 0296,46 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu, podnosząc, że jest w posiadaniu weksla własnego, wystawionego przez Euro Invest Poland na zlecenie strony powodowej i poręczonego przez skarżącego. W postępowaniu nakazowym (nakaz zapłaty z 21 lutego 2011 r.) sąd uwzględnił pozew. Pozwani od powyższego nakazu zapłaty wnieśli zarzuty, po rozpatrzeniu których Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 3 kwietnia 2013 r.

utrzymał w mocy nakaz zapłaty w zakresie kwoty 353 125,63 zł umarzając postępowanie w zakresie kwoty 107 143,83 zł.

Ze stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Okręgowy w W. wynika, że 1 października 2008 r. Euro Invest Poland sp. z o.o. zawarła ze stroną powodową umowę leasingu operacyjnego. Zabezpieczeniem wykonania przez Euro Invest Poland sp. z o.o. obowiązków wynikających z umowy stanowił weksel własny poręczony przez skarżącego, będącego jednocześnie prezesem zarządu tejże spółki. W związku z brakiem regulowania należności BZ WBK S.A rozwiązała w trybie natychmiastowym umowę leasingu, żądając zapłaty wszelkich należności wynikających z umowy. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał, że roszczenie powoda było zasadne. Skarżący od powyższego wyroku wniósł apelację, którą Sąd Apelacyjny w W. (dalej: Sąd Apelacyjny w W.) oddalił wyrokiem z 16 października 2013 r.

21 września 2015 r. skarżący wystąpił do Sądu Apelacyjnego w W. ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z 16 października 2013 r. Skarżący, uzasadniając skargę, wskazał, że w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w W. w sprawie działań BZ WBK S.A. związanych z wypowiedzeniem umowy leasingu ustalono, iż pełnomocnik BZ WBK S.A. nie był umocowany do wypowiedzenia umowy leasingu, będącej przedmiotem sporu sądowego. Skarżący zaznaczył, że powziął o tym informację z postanowienia o umorzeniu postępowania z 23 czerwca 2015 r. prowadzonego przez ww. Prokuraturę Rejonową. Zdaniem skarżącego stanowiło to nową okoliczność faktyczną, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy w świetle dyspozycji art. 403 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny w W. postanowieniem z 22 października 2015 r. odrzucił skargę, podnosząc, że skarżący nie wskazał żadnego faktu czy dowodu, który zostałby wykryty po wydaniu prawomocnego wyroku w sprawie. Sąd Apelacyjny w W. podniósł, że nie stanowi takiego faktu czy dowodu przedstawione przez skarżącego postanowienie Prokuratury Rejonowej o umorzeniu postępowania karnego z 30 czerwca 2015. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w W., skarżący nie wykazał również, że skarga o wznowienie postępowania została wniesiona w terminie trzymiesięcznym od podjęcia wiadomości o podstawie wznowienia.

Skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, które Sąd Najwyższy oddalił postanowieniem z 28 kwietnia 2016 r. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazał że pozwani w toku postępowania sądowego nie podnieśli zarzutu braku umocowania pełnomocnika składającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu, mimo że mogli i powinni to uczynić, gdyż była to okoliczność „ujawnialna”. Zaznaczył przy tym, że skarżący w skardze o wznowienie postępowania sformułowali wniosek zmierzający do wykazania istnienia podstawy wznowienia w sposób procesowo wadliwy, uniemożliwiając jego uwzględnienie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

Skargę konstytucyjną sporządził i wniósł adwokat, który załączył do skargi stosowne postanowienie sądu o ustanowieniu go pełnomocnikiem.

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ postanowienie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2016 r. jest prawomocne i nie przysługują na nie żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

Dochowany został trzymiesięczny termin do wniesienia skargi, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK – ostateczne rozstrzygnięcie zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego 13 lipca 2016 r. Skarżący 11 maja 2016 r. wystąpił o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Postanowieniem z 23 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w W., ustanowił dla skarżącego pełnomocnika, któremu doręczono przedmiotowe postanowienie 8 marca 2017 r., skargę zaś wniesiono 2 czerwca 2017 r.

Skarżący prawidłowo wskazał przedmiot kontroli oraz prawidłowo uzupełnił braki formalne skargi.

W ocenie Trybunału skarżący prawidłowo wskazał, które przysługujące mu konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także należycie uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skoro złożona skarga, w powyższym zakresie spełnia wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK i nie zachodzą okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK, to – na podstawie art. 61 ust. 2 tej ustawy – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.